

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tutejszego Sądu dnia 24 czerwca 2019 roku powód J. K. domagał się zasądzenia od Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych kwoty 6.291,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 listopada 2019 roku tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że na skutek szkody z 5 sierpnia 2017 roku domaga się uiszczenia kwoty 9.120,00 zł tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, natomiast pozwany do tej pory z tego tytułu wypłacił powodowi kwotę 2.829,49 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i przyznanie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wskazując, że powód już w momencie powzięcia informacji o szkodzie całkowitej winien zakupić sobie nowy pojazd.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 5 sierpnia 2017 roku na ulicy (...) w G. doszło do uszkodzenia pojazdu marki A. (...) nr rej. (...), należącego do J. K., w wyniku kolizji z pojazdem objętym ochroną ubezpieczeniową przez Huk-C. A. A. z siedzibą w Niemczech.

Okoliczność bezsporna

W dniu 7 sierpnia 2017 roku J. K. zawarł z A. G. umowę na czas nieokreślony na najem pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) na kwotę 840 zł brutto za jeden tygodniowy cykl tygodniowej eksploatacji pojazdu.

Dowód: umowa najmu pojazdu k. 16-17

W dniu 18 sierpnia 2017 roku J. K. zgłosił (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. szkodę w pojeździe marki A. (...) nr rej. (...).

Dowód: potwierdzenie przyjęcia zawiadomienia o szkodzie k. 9, zeznania świadka T. M. k. 88v, zgłoszenie szkody k. 11, zgłoszenie k. 59

W dniu 21 sierpnia 2017 roku T. M., rzeczoznawca, przeprowadził oględziny pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) na podstawie zlecenia z dnia 18 sierpnia 2017 roku.

Dowód: zeznania świadka T. M. k. 88v

W dniu 28 sierpnia 2017 roku J. K. został powiadomiony, że wartość rynkowa pojazdu wyniosła 21.000,00 zł brutto, a kwota naprawy nie jest ekonomicznie uzasadniona. Wartość szkody w pojeździe po uwzględnieniu wartości wraku wyniosła 10.330,00 zł.

Dowód: pismo z 28 sierpnia 2017 roku k.12-14, kosztorys k. 54-58

W dniu 17 października 2019 roku J. K. otrzymał odszkodowanie tytułem wartości szkody w pojeździe.

Okoliczność bezsporna.

W dniu 21 października 2017 roku A. G. wystawił J. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.120,00 zł za najem pojazdu od 7 sierpnia 2017 roku do 20 października 2017 roku.

Dowód: faktura VAT nr (...) k. 18

Pismem z dnia 8 listopada 2018 roku J. K. przyznano odszkodowanie w kwocie 2.400,00 zł netto za najem pojazdu zastępczego.

Dowód: pismo z 8 listopada 2017 roku

J. K. otrzymał ponadto kwotę 429,49 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Okoliczność bezsporna.

Odwołaniem z dnia 17 listopada 2017 roku powód J. K. wniósł o zwrot pełnych kosztów pojazdu zastępczego w kwocie 9.120,00 zł (stawka 120,00 zł za dzień), który to wniosek nie został uwzględniony.

Dowód: pismo z 17 listopada 2017 roku k. 20, odpowiedź na odwołanie k. 22

Wartość szkody w pojeździe marki A. (...) nr rej. (...) wyniosła 22.210,00 zł. Znalezienie pojazdu o podobnych parametrach za wyliczoną przez ubezpieczyciela kwotę odszkodowania trwałby do 7 dni. Finalizacja transakcji zajęłaby maksymalnie 14 dni. Stawka najmu w kwocie 120,00 zł brutto za najem pojazdu o zbliżonych parametrach do pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) jest właściwa i niezawyżona.

Dowód: opinia biegłego R. J. k. 121-124

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

W niniejszej sprawie sporne pozostawały: długość okresu najmu uzasadniona okresem likwidacji szkody oraz stawka za najem pojazdu zastępczego. Powód dla wykazania zasadności żądania zaoferował dowód z dokumentów w postaci umowy najmu pojazdu, faktury VAT oraz wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Zgodnie z art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu.

W rozpoznawanej sprawie bezsporna pozostawała odpowiedzialność Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. za skutki zdarzenia z dnia 5 sierpnia 2017 roku. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i (...) Biurze U. K. (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odpowiedzialność pozwanego za przedmiotową szkodę wynikała z art. 123 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego ponosi Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Stosownie do art. 36 ust. 1 powołanej ustawy z dnia 22 maja 2003 r. w zw. z art. 1 pkt 1 i art. art. 123 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie należne od Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odpowiadającego w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Przy ustalaniu przesłanek odpowiedzialności pozwanego koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, która oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, czy też, niekiedy, zasad nauki oraz na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienie wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl., czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl., wyrok z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03).

W uchwale z dnia 17 listopada 2011 r. Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Według tego poglądu, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów - celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia. Podobne stanowisko zostało wyrażone w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. (III CZP 76/13, Biul.SN 2013/11/13-14), w której Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita).

Wydatkiem niezbędnym i celowym jest wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu (w przypadku szkody całkowitej). Wydatki te powstają w następstwie zdarzenia szkodzącego, które nie powstałyby bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 k.c.). Stratą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. są więc objęte także te wydatki, które służą ograniczeniu lub zapobieżeniu negatywnym następstwom majątkowym doznany przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest tu utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności.

Wysokość stawki w kwocie 120,00 zł brutto za dobę wynajmu została uznana potwierdzona przez biegłego jako odpowiednia za najem pojazdu o parametrach zbliżonych do pojazdu marki A. (...) nr. rej. (...). Najem przez poszkodowanego pojazdu zastępczego w zakresie nie kwestionowanym przez pozwaną trwał 20 dni. Pozwana wypłaciła odszkodowanie ponad przyjętą kwotę 2400,00 zł (20 x 120,00 zł), albowiem powód otrzymał kwotę 2.829,49 zł tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. Pozwana przyznała jednocześnie, że koszt naprawy przedmiotowego pojazdu na skutek zdarzenia z 5 sierpnia 2017 roku przewyższał jego wartość. Pozwana uznała za zasadny okres najmu pojazdu zastępczego od 18 sierpnia 2017 roku do 6 września 2017 roku twierdząc, że okres ten wystarczał na zakup nowego pojazdu, albowiem powód już od 28 sierpnia 2017 roku wiedział o nieopłacalności

naprawy. Natomiast fakturą VAT nr (...) na kwotę 9.120,00 zł za najem pojazdu zastępczego został objęty okres od 7 sierpnia 2017 roku do 20 października 2017 roku.

Nie ulega wątpliwości, że za dopuszczalny okres najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego należy przyjąć okres od dnia zgłoszenia szkody stronie pozwanej do dnia wypłaty przez stronę pozwaną odszkodowania za szkodę całkowitą w pojeździe poszkodowanego. Poszkodowany nie miał bowiem żadnego wpływu na długość trwania postępowania likwidacyjnego szkody, strona pozwana nie wykazała, ani nawet nie twierdziła, że poszkodowany utrudniał ten proces, a nadto nie sposób było wymagać, by w tym okresie poszkodowany korzystał ze swojego pojazdu, uszkodzonego w takim stopniu, że jego naprawa przewyższałaby jego wartość w stanie po szkodzie.

Powód nie wykazał, że dokonał zgłoszenia szkody przed 18 sierpnia 2017 roku. Co prawda powód powoływał się na trudności w identyfikacji ubezpieczyciela, jako że szkoda wystąpiła za granicą, jednak okoliczności zgłoszenia szkody przed ww. datą nie wykazał. Twierdzeń pozwu nie potwierdził również rzeczoznawca T. M., który wskazał w trakcie zeznań, że zlecenia od ubezpieczyciela otrzymał 18 sierpnia 2017 roku, podczas gdy powód wywodził z okoliczności oględzin dokonanych 21 sierpnia 2017 roku niemożliwość zgłoszenia szkody w ww. dacie. Pozwany natomiast dysponował dokumentacją wspieraną zeznaniami ww. świadka, że zgłoszenia dokonano dopiero 18 sierpnia 2017 roku. Powód również przesłuchany w charakterze strony nie był w stanie wskazać kiedy i gdzie zgłosił szkodę. Tym samym powód nie zaoferował żadnego dowodu, aby zgodnie z art. 6 k.c. wykazać swoje twierdzenia w tym zakresie.

Powód na rozprawie 14 listopada 2019 roku wykazał, że jest kierowcą międzynarodowym, a przedmiotowy pojazd służy mu do dojazdu do pracy. Odszkodowanie otrzymał 17 października 2017 roku i niemal natychmiast zwrócił pojazd do wypożyczalni. Powyższa data nie była kwestionowana przez pozwaną. Trzeba w tym kontekście wskazać na stanowisko w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r. III CZP 76/13, zgodnie z którym dzień wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą w pojeździe nie musi bowiem wyznaczać definitywnego końca odpowiedzialności ubezpieczyciela za wydatki poniesione na najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Tym samym sąd uznał, że powód oddając pojazd zastępczy do wypożyczalni 20 października 2017 roku działał w celu minimalizacji szkody. Jednocześnie nowy pojazd mógł nabyć dopiero po wypłacie pełnego odszkodowania i sprzedaży wraku.

Mając na uwadze powyższe za zasadne należało uznać żądanie pozwu zasądzenia kwoty 4.850,51 zł stanowiącej różnicę pomiędzy rzeczywistymi, zasadnymi kosztami najmu za 64 dni ($64 \times 120 \text{ zł} = 7.680,00 \text{ zł}$ brutto), a w części zrefundowanymi przez stronę pozwaną kosztami najmu za 20 dni ($20 \times 120 = 2.400,00 \text{ zł}$ brutto) i odszkodowaniem wypłaconym ponad tę kwotę w wysokości 429,49 zł, o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku. Tym samym pozwanemu należało się odszkodowanie za 44 dni najmu pojazdu zastępczego ($44 \times 120 \text{ zł} = 5.280 \text{ zł}$) minus kwota 429,49 zł dodatkowego odszkodowania, ponad uznane 20 dni.

Podstawę orzeczenia o odsetkach stanowił zaś przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. Pozwany wydał decyzję w przedmiocie odszkodowania za najem pojazdu zastępczego 8 listopada 2017 roku, tym samym od 9 listopada 2017 roku pozostawał w zwłoce co do zapłaty należnej kwoty.

W pkt. II wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd stosunkowo rozdzielił koszty procesu, pozostawiając szczegółowe wycalcowanie referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem;
3. kal. 14 dni

G., dnia 26 października 2020 r.